WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 49 5 DEC 1964

Bestevrienden en vriendinnen

In het begin van deze week zat ik heerlijk in mijn luie stoel te dommelen, toen ik plotseling werd opgeschrikt door een hevig kabaal. De deur van de kamer vloog open en de neefjes kwamen binnen. Ze maakten met z'n drieën zo'n lawaai, dat ik mijn handen voor mijn oren moest houden om niet doof te worden.
„Sinterklaas is j-a-a-a-a-rig!" joelde Kwik.
„Niet waar, dat zouden we niet zingen!" riep Kwak stampvoetend. „Zoetjes gaan de paardevoetjes!" schreeuwde Kwek.
„Als jullie zo flauw doen, doe ik niet meer mee!"
„Stilte!" riep ik. „Wat is er aan de hand? Nou, niet allemaal tegelijk. Kwik, vertel jij eens wat er met jullie aan de hand is!"
„Morgen vieren we het sinterklaasfeest op school," legde Kwik uit. „En nu heeft de juf gezegd dat wij met zijn drieën een liedje voor Sinterklaas moeten zingen...."
„Ja, want Sinterklaas komt zelf ook!" riep Kwak.
„Hou je mond!" zei Kwik. „Nou, en nu wil ik: „Sinterklaas is jarig" zingen. en Kwek „Zie ginds komt de stoomboot" en Kwak wil over de zoete paardevoetjes zingen...."
„Trippeltrappeltrippeltrap" joelde Kwak.
Meteen begonnen de neefjes weer te vechten en door elkaar te roepen en te zingen.
„Stilte!" riep ik nog eens. „En bedenk dat Zwarte Piet misschien wel op het dak zit en alles kan horen wat jullie zeggen!"
Daar werden de neefjes stil van.
„Ga nu maar rustig oefenen," zei ik, „en zingen jullie „Hoor, de wind waait door de bomen". Ik denk dat Sinterklaas dat ook heel mooi zal vinden."
De volgende dag zongen de neefjes driestemmig „Hoor, de wind waait door de bomen" voor Sinterklaas. De Goedheiligman vond het prachtig en gaf ze ieder als beloning een handvol suikergoed.
Ik hoop dat jullie vanavond ook veel lekkers van Sinterklaas krijgen, maar eet niet zoveel, dat je er ziek van wordt, hoor!

Oom Donald

Onze wekelijkse prijsvraag nr. 49

Rondom de verjaardag van Sint Nicolaas kun je allerlei fijne gebeurtenissen verwachten. Op strooiavond strooit Zwarte Piet handenvol strooigoed.
Hier zie je zo'n hand vol kleurig strooigoed, waarvan het merkwaardige is dat je, wanneer je de eerste letter van elk voorwerpje opschrijft, de naam van een van de heerlijkste feesten van het jaar kunt vormen.
Het is een woord van 16 letters en het bestaat uit 4 lettergrepen. Verder mag je nog weten dat het met de letter S begint.
Als je het bedoelde woord hebt gevonden, schrijf het dan op een briefkaart en

stuur die vóór 10 december aan **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam. Vermeld duidelijk je naam en adres op de kaart en zet in de linkerbovenhoek: Oplossing van Nr. 49.

Oom Donalds brievenbus

Jannie v. d. Veen, Midden-Beemster. Maak je voor mij ook eens een mooie tekening, Jannie? Met de wekelijkse puzzel moet je maar goed geduld hebben, dan win je vast nog weleens wat! Dag, Jannie!
Clara Otter, Drachten. Je ziet, Clara, dat je nu in de DONALD DUCK staat. Maar schrijf je me de volgende keer eens een langere brief, waarin je wat meer over jezelf vertelt? Ik verheug me er al op.
Aart Sleurink, Kampen. Bedankt voor de tekening, Aart! Hoe heten je zusjes? En hoe oud is dat zusje waar je altijd mee vecht om de DONALD DUCK? Doe haar maar de groeten van mij. Dag, Aart!
Rennie v. d. Wereld, Den Haag. Ja, ik vind het verhaal van heer Bommel en Tom Poes ook erg spannend, en ik ben elke week weer benieuwd hoe het verder zal gaan! Ze beleven altijd de gekste avonturen! Dag, Rennie.
Ik verheug me iedere week op de brieven die jullie me sturen. Vergeet je niet je naam en adres op de envelop te zetten en in de linkerbovenhoek: OOM DONALDS BRIEVENBUS? Mijn adres is: Postbus 792, Amsterdam.

Ons ziekenlijstje

Riet Braat is 14 jaar en moet nog wel een tijdje in het sanatorium blijven. Ze spaart foto's van teenagersterren en speldjes. Haar adres is: San. De Klokkenberg, kamer 40, Breda.

Hanja (5) en René (3) Bergwerff liggen al een poosje in het sanatorium. Sturen jullie hun eens wat mooie kaarten? Hun adres is: San. Zonnegloren, Soest.

Hans Gavers is 9 jaar en al een tijdje ziek. Wie stuurt hem eens een kaart of een brief? Zijn adres is: Kinderoord Charlotte, Dongenseweg, Tilburg.

Jaap (5) en **Simon** (7) **Schenk** liggen al een tijdje in het sanatorium. Ze sparen speldjes en ansichtkaarten. Hun adres is: Sonnevanck, Paviljoen 3, Harderwijk.

Lenie Welten is 8 jaar en is al een poosje ziek. Sturen jullie haar eens een kaart of een briefje? Haar adres is: San. De Klokkenberg, A. C., Breda.

Opletten allemaal

De winnaars van prijsvraag nr. 42 zijn:

1e prijs: hanringe: Martin Heertjes, Ceintuurbaan 380 A III, **Amsterdam.**

2e prijs: weefdoos: Riti Janssen, Talmastr. 10, **Winterswijk.**

3e prijs: hadmintonspel: R. en Z. v. Martels Dankern, **Dalfsen**; M. Hermsen, **Den Haag**; E. Verrijcken, **Mechelen, Belg.**; E. Bouman, **Arnhem**; Kinderen Evers, **Loenen, Vel.**; K. Windt, **Appingedam**; J. Nijhuis, **Ens, N.O.P.**; St. Deiver, **Schoorl**; W. en J. Vink, **Aalsmeer**; P. d. Free, **Tegelen.**

Bal: M. Baeten, **Ipglaheek, Belg.**; J. Visser, **R'dam-21**; E. Vahl, **IJsselmuiden**; A. Boersema, **Nunspeet**; M. v. Schie, **Breda**; R. Gruter, **Haarlem**; G. Havinga, **Groningen**; R. Westerhuis, **Balkbrug**; A. Fokkens, **Nw.-Milligen, Vel.**; J. Niermeyer, **Hemrik**; K. Bal, **Zeist**; M. Piscaer, **Tiel**; G. v. Snijdam, **Sappemeer**; M. v. d. Heuvel, **Treeheek**; H. Verhulst, **Westkapelle**; A. v. Houdt, **Willebroek, Belg.**; H. Muis, **Breukelen**; A. Barwasser, **Kerkrade**; M. Coolen, **Weart**; F. Martens, **Ulvenhaut.**

De oplossing van prijsvraag nr. 47 luidt: TROMBONIST.

WALT DISNEY

Otto van Drakenstein

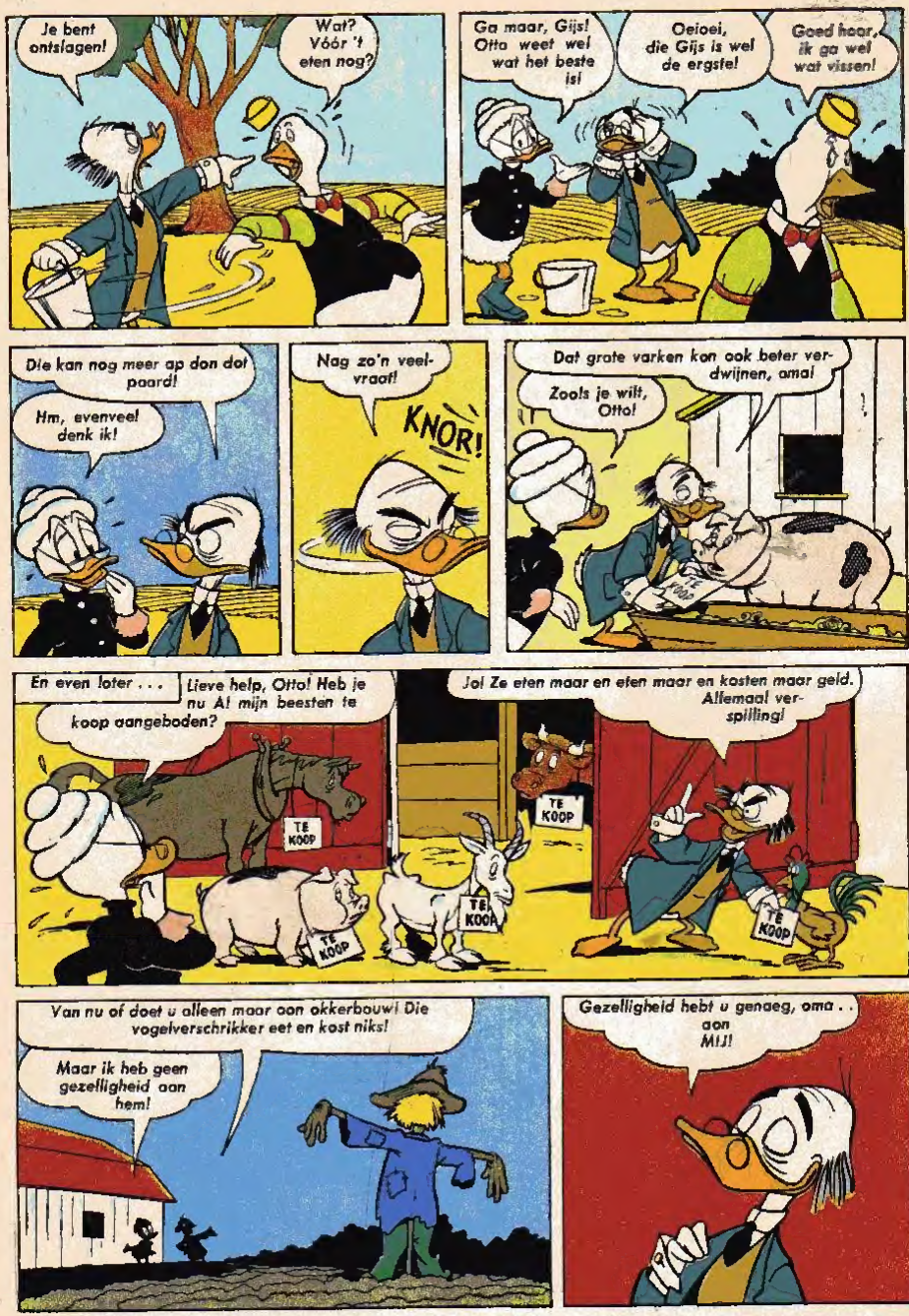
Je bent ontslagen!
Wat? Vóór 't eten nog?
Ga maar, Gijs! Otto weet wel wat het beste is!
Oeioei, die Gijs is wel de ergste!
Goed hoor, ik ga wel wat vissen!
Die kan nog meer op don dot paard!
Hm, evenveel denk ik!
Nog zo'n veelvraat!
KNOR!
Dat grote varken kon ook beter verdwijnen, oma!
Zoals je wilt, Otto!
En even later . . .
Lieve help, Otto! Heb je nu Al mijn beesten te koop aangeboden?
Jo! Ze eten maar en eten maar en kosten maar geld. Allemaal verspilling!
TE KOOP
Van nu of doet u alleen maar aan okkerbouw! Die vogelverschrikker eet en kost niks!
Maar ik heb geen gezelligheid aan hem!
Gezelligheid hebt u genoeg, oma . . aan MIJ!

Zeg, ik heb 'n honger als een paard . . . eh . . . spreeuw bedael ik. Wat eten we?
Ik ga aan de slag in de keuken!

Maar het zal wel even duren, Otta!
O, geeft niet! Ik wil eerst wel wat rusten na al dat denkwerk (geeuw!)

(Snif!) Kijk me niet zo aan, Billy! Ik voel me zelf er al vervelend genoeg onder!
BÈH!
TE KOOP

* „Bèh" betekent in bokketaal niets anders dan „bah". Billy vindt het optreden van Otto maar niks en gaat zich bij ieder beklagen!
TE KOOP

*BÈH!
*HINNIK!
TE KOOP
* „Beh" betekent ook hier „bah", maar Bessie verstaat geen bakketaal en „hinnik" betekent: zeg dat nag eens, maar dan langzaam!

En dan verliest Bessie per angeluk haar kaartje . . .
TE KOOP
TE KOOP

Tja, je kunt een bak maar eenmaal verkopen, maar Billy krijgt een idee!
TE KOOP
TE

* BÈÈÈÈH!
TE KOOP
TE KOOP
* Dit betekent zoiets als „daar kam ik aan!"

*KNOR!
TE KOOP
TE KOOP
TE KOOP
* Met andere waarden: dat is een pak van m'n hart!

En Billy doet zijn uiterste bèèèèèst!
TE KOOP
TE KOOP
TE KOOP
Even later . . .
Bèè-Bèè!
TE KOOP
TE KOOP
TE KOOP
TE KOOP
* Als een bak lacht, klinkt 't zó!
En wat Billy betreft wordt er nu geen enkel beest verkocht!
Maar weldra . .
KLOP! KLOP!
Ik kwam langs en zag uw „te koop" bordjes . . .
Oh . . . u . . . pardon?
Ik zal er goed voor betalen! Hoe vindt u dit?
Wat een hoop geld! U moet wel erg veel van dieren houden!
Ik houd inderdaad van dieren, maar wat heeft dat met antiquiteiten te maken?
Antiquiteiten? Haar ik dat goed?
Ja! U biedt ze allemaal te koop aan!
Eh . . . zou u me even willen laten zien wat u bedoelt, meneer?
Natuurlijk! Ze staan achter de schuur!
Wat? Die afgedankte spullen?
Heeft Gijs die nag steeds niet weggegooid?

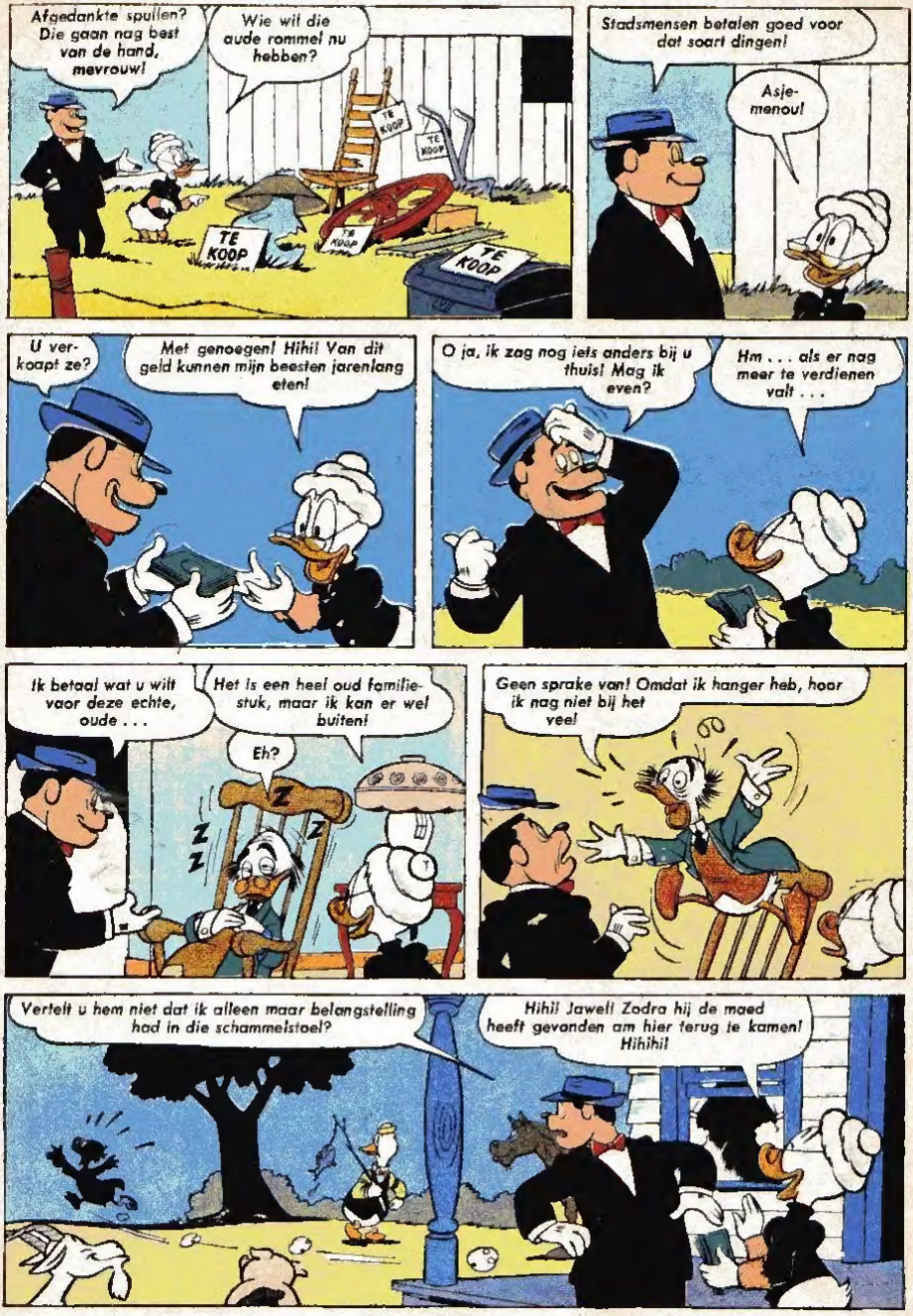
Afgedankte spullen? Die gaan nog best van de hand, mevrouw!
Wie wil die oude rommel nu hebben?
TE KOOP
TE KOOP
TE KOOP
TE KOOP
TE KOOP
Stadsmensen betalen goed voor dat soort dingen!
Asjemenou!
U verkoopt ze?
Met genoegen! Hihi! Van dit geld kunnen mijn beesten jarenlang eten!
O ja, ik zag nog iets anders bij u thuis! Mag ik even?
Hm . . . als er nog meer te verdienen valt . . .
Ik betaal wat u wilt voor deze echte, oude . . .
Het is een heel oud familiestuk, maar ik kan er wel buiten!
Eh?
Z
Z
Z
Geen sprake van! Omdat ik honger heb, hoor ik nog niet bij het vee!
Vertelt u hem niet dat ik alleen maar belangstelling had in die schammelstoel?
Hihi! Jawel! Zodra hij de maed heeft gevonden am hier terug te kamen! Hihihi!

WALT DISNEY

de kleine Boze Wolf

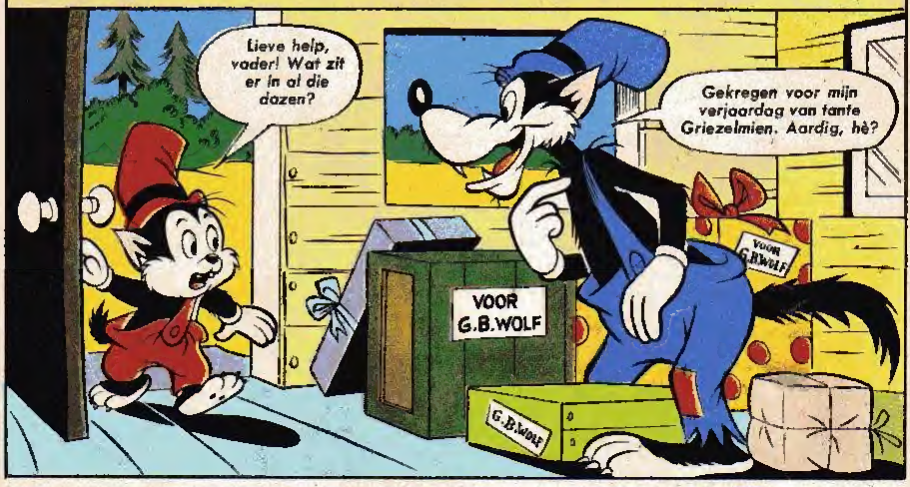

Ik ga met al die spullen naar beneden, Walfje! In de kelder zet ik de hele zaak in elkaar. Ik wil niet gestoord worden, begrepen?
Ja, vader!

Ik blijf een beetje in de buurt om te kijken hoe vader die machine in elkaar zet!

Tjonge, wat zijn die dozen zwaar, zeg! Haeps! Daar laat ik er een vallen!

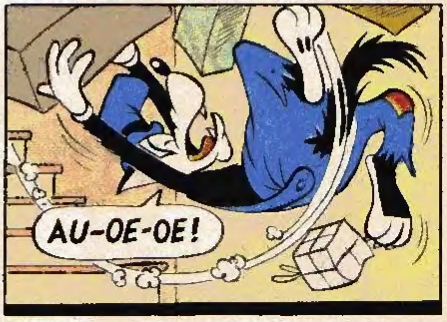
AU-OE-OE!

Nou, het begint al goed, dat moet ik zeggen. Bah!

Hm, ik gelaat dat vader al moeilijkheden heeft!

Ik had beter eerst de kelder aan kant kunnen maken! Nu weet ik niet meer wat bij de warstjesmachine hoort en wat niet. Die rammel ziet er allemaal eender uit.

Hé, wat is dat voor een klein schroefje? Of is 't een maertje?

Help! Het is een hommel! Go weg, lelijke drilboor!
Bzzzz
PING!
AU!
Hij heeft me gestoken! Help! Help! Een dokter!
Wolfje, breng verbond! Vlug! Ik ben gewond! Gouw! Gouw!
Ik kom al, vader!
U moet die worstjesmachine voorlopig maar uit uw hoofd zetten, vader; het schijnt vandaag niet uw dag te zijn. Probeer het een andere keer!
Maak je over mij maar niet ongerust, zoon. Ik ga gewoon door.
Ik zal eerst eens wat orde scheppen. Alle onderdeeltjes op een hoop en dan zal ik uitzoeken hoe de machine in elkaar moet!
Hm . . . nou, de onderdeeltjes heb ik in ieder geval bij elkaar!

Es even kijken . . . dit stukje past hierin . . .
. . . en dat sluit weer aan bij dit staafje . .
En wat zou dat voor een kistje zijn? Eens even openmaken . .
POING!
Lieve help, vader! Wat gebeurt er allemaal?
Ik kreeg opeens een klap op mijn agen! Nog meer verband!
U kunt het beter opgeven, voor u heel erg gewond raakt!
Een Grote Baze Wolf geeft naait op!
Later . .
Kijk eens, mijn eigen maote worstjesmachine! Helemaal zelf in elkaar gezet. Geweldig, hè? En ik heb maar een paar onderdeeltjes over Is jouw vader knap of niet?
Heeft u het wel goed gedaan, vader? Hij ziet er zo vreemd uit!

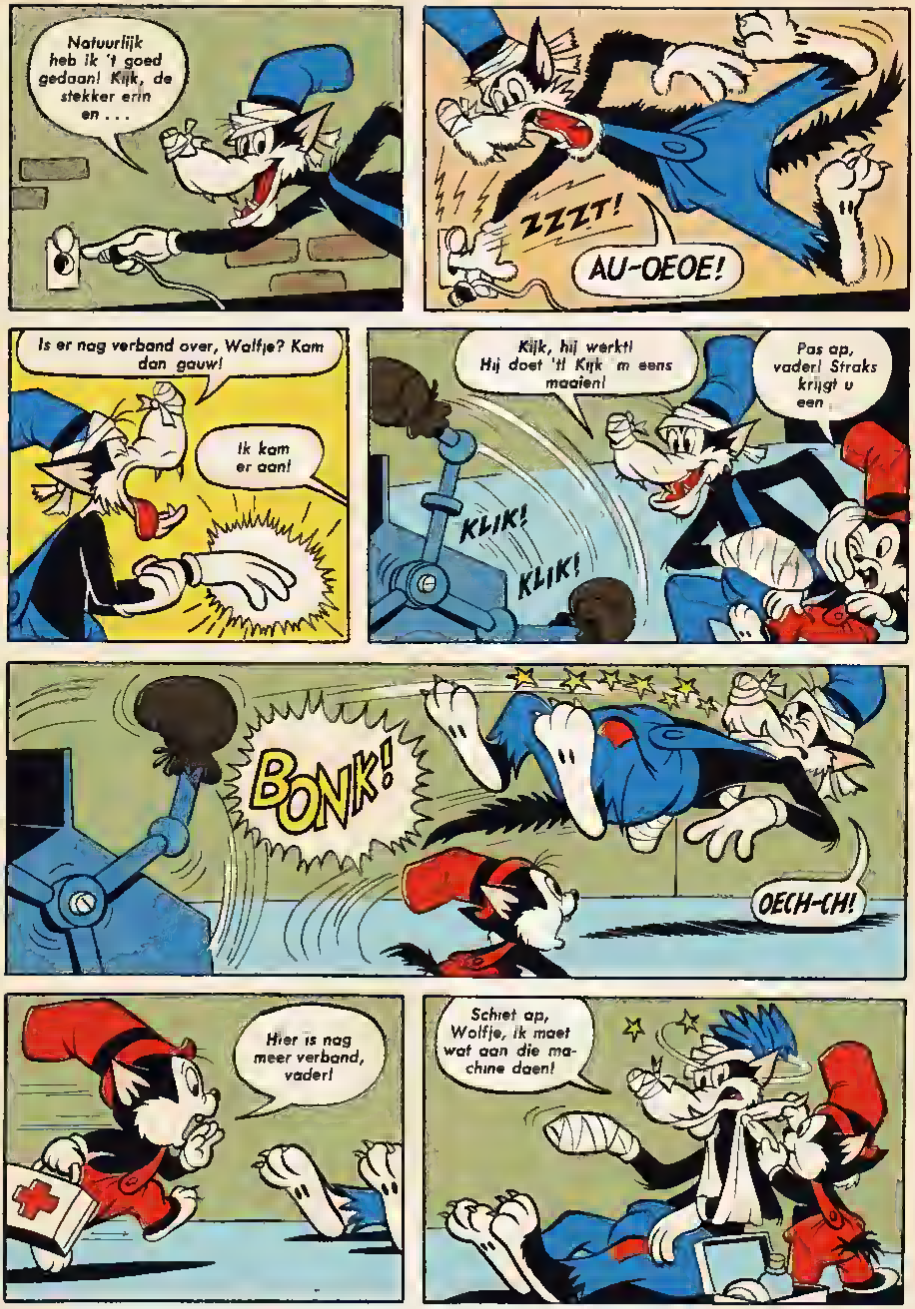
Natuurlijk heb ik 't goed gedaan! Kijk, de stekker erin en . . .
ZZZT!
AU-OEOE!
Is er nog verband over, Wolfje? Kom dan gauw!
Ik kom er aan!
Kijk, hij werkt! Hij doet 't! Kijk 'm eens maaien!
Pas op, vader! Straks krijgt u een
KLIK!
KLIK!
BONK!
OECH-CH!
Hier is nog meer verband, vader!
Schiet op, Wolfje, ik moet wat aan die machine doen!

Als ik deze hendel indruk, gebeurt er misschien wel iets, waardaar . . .
Pas op! Kijk uit! Hij springt uit elkaar!
KLENG!
WOLFJE! WAAR BEN JE?
IK STA AL KLAAR, VADER!
Zeg, vader, waarom vraagt u tante Griezelmien niet een briefje om de handleiding?
Goed idee! Waarom ben IK daar niet opgekomen?
Kom maar, vader, ik zal u wel even helpen!
Oei! Kijk eens wat er op die doos staat! Worstjesmachine! Wat zou hij daarmee maeten?
WORSTJES MACHINE
Nogal duidelijk! Die is voor ONS bestemd!
Ik heb een plannetje! We zullen de Boze Wolf helpen zijn machine te bauwen!
We zullen hem daar bij de trap in elkaar zetten en een kleine glijbaan maken, zodat de Boze Wolf er gemakkelijk bij kan komen!
Jongens, wat zal dat een verrassing voor hem zijn!
SSSSSSST!

Later
Er is iemand aan de deur, vader!
Ga maar kijken wie het is, zoan! ik moet dit briefje aan tante Griezelmien afmaken!
Hal Dag, jongens!
Dag, Wolfje! Mogen we bij jou in de kelder komen spelen?
We zullen er reuze pret hebben!
Spelen? Hier? Weten jullie het zeker?
Dag, Grote Boze Wolf! Vindt u het goed dat we in uw kelder spelen? Ja, hè?
Val me niet lastig! Ik ben druk bezig!
Wat? De drie biggetjes? In mijn kelder?
En ik met een levensgrote worstmachine! Jippie! Wat een baf! Deze keer zal ik ze toch zeker hebben!
OE-OE-OE!!
We hebben een verrassing voor u, meneer Wolf!
We hebben uw machine gemaakt!
Komt u maar naar beneden, meneer Wolf!
KLIK! KLIK!

KLENK!
KLENK!
UCH-CH-CH!
Au! Au! Au! Hou op! Niet doen! Au! Au!
PLOK!
Is dit nou geen leuke machine, meneer Wolf? Hier, het leukste komt nog!
HOESJ!
HÈLLEP!
Help! Help! Haal me eruit! Haal me eruit!
En zo ging 't verder . . .
Au! Au! Hou op! Schei uit!
Tenslotte . . .
Zo, vader, hier zult u wel van opknappen, denk ik. Uw lievelingsmaal! Lekkere worstjes!
Brrr . . . hou ze maar, ik voel me doodziek!
En zo . . .
Dat was nog eens aardig van Midas om ons zijn machine te geven!
Hij had 'm niet meer nodig, denk ik!
Wat zouden we er nog meer van kunnen maken, jongens? Hihihi!

de geheimzinnige Pillen

door Medy Dona

JOOP was aan het sparen voor een nieuwe fiets! Hij had het geld ervoor nog lang niet bij elkaar, dus verzon hij er iets op om wat centjes te verdienen. Weet je wat? Hij ging een baantje zoeken. Na schooltijd had hij ruimschoots de gelegenheid daarvoor.

Hij pakte de krant en begon de advertenties te lezen. En ja, daar zag hij er al een staan: professor Donkers vroeg een jongen die boodschappen voor hem wilde doen. Dat was net iets voor Joop en hij ging erop af.

De professor keek hem over zijn bril heen aan en zei: „Je moet boodschappen voor me doen, daar heb ik zelf geen tijd voor, want ik ben met een nieuwe uitvinding bezig. Voor de ruimtevaart!"

Tjonge, dat was interessant, vond Joop en hij nam zich voor erg zijn best te doen. En zo ging hij na schooltijd naar de professor. Die gaf hem een briefje mee voor de apotheek.

„Zo, zo," zei de apotheker toen hij het briefje had gelezen, „onze professor is weer iets heel bijzonders aan het uitvinden. Ja, ja, hij is erg knap." En hij gaf een flesje aan Joop en zei: „Hiermee moet je heel voorzichtig zijn hoor, voorel niet laten vallen en ook niet het flesje openmaken om eraan te ruiken. Er zitten heel bijzondere pillen in."

Joop bracht het flesje heelhuids bij de professor en die zette het op zijn bureau. Toen zei hij tegen Joop: „Ik moet nu even weg. Wil jij intussen hier een beetje opruimen, het is hier zo'n rommel. Maar ja, ik heb geen huishoudster en wil er geen hebben ook. Die praat te veel en is te nieuwsgierig."

Toen de professor weg was, pakte Joop een bezem en begon de vloer natjes te vegen. Toen keek hij naar het flesje dat de professor had neergezet. Eens even kijken wat erop stond. Atoompillen, las Joop. Tjonge, zo heten dus die bijzondere pillen.

Nou was Joop een aardige jongen, maar.... toch ook wel een heetje nieuwsgierig. Hij dacht al niet meer aan de waarschuwing van de apotheker om niet aan het flesje te komen en... hij nam er de kurk van af. Bruine pillen zaten erin en ze roken lekker. Misschien smaakten ze ook wel lekker zoet. Net als het hoestdrankje dat hij weleens had gekregen van de dokter. En Joop stak een pil in zijn mond, die meteen smolt op zijn tong. Ja, hij was erg lekker en smaakte naar chocolade. „Dat zijn natuurlijk pillen voor ruimtevaarders," dacht Joop. „Als je zo'n pil eet, heb je dagen lang geen honger."

Joop deed de kurk weer op het flasje en ging verder met vegen. Toen de professor terug kwam, vond hij de boel netjes opgeruimd en hij gaf Joop een kwartje. „Kom je morgen terug, Joop?" vroeg hij. En dat wilde Joop maar al te graag.

's Avonds aan tafel had hij helemaal geen trek. Dat kwam natuurlijk door die pil. Hij hoefde vast de hele week niets meer te eten. Maar hij durfde er niets over tegen moeder te zeggen.

De volgende morgen stond hij heel vroeg op, veel vroeger dan anders. Hij had helemaal geen slaap. Zie je, dat kwam natuurlijk door die pil. Ook voelde hij zich verschrikkelijk sterk. Hij kon best een boom uitrukken, dacht hij. Weet je wat? Hij ging het voor de aardigheid eens proberen.

Hij liep naar buiten, waar een dikke boom vlak voor het huis stond. Natuurlijk maakte Joop maar een grapje toen hij zijn armen om de boomstam sloeg en begon te trekken.

Maar tot zijn grote verbazing voelde hij hoe de boom begon te bewegen en... hij trok hem met worteis en al uit de aarde, voordat hij er zelf erg in had. Lieve help, als er nou maar geen agent kwam, want dan zwaaide er wat voor hem. Je mocht zomaar geen boom uitrukken.

Toen zette hij het op een lopen. Het was toch al tijd om naar school te gaan. Maar voordat hij een paar passen had gedaan, stond hij al voor de schooldaur. En dat terwijl hij er anders wel tien minuten over moest lopen.

Hij wilde de deur binnen gaan, maar.... hij merkte, dat het niet kon. Hij was zo verschrikkelijk groot geworden, dat hij wel een reus leek.

„Ik droom," dacht Joop en kneep zichzelf in zijn arm. Maar dat ging zó hard, dat hij er een grote blauwe plek van kreeg.

Wat gebeurde er toch allemaal met hem? Was hij zó verschrikkelijk sterk geworden door die ene pil? Maar natuurlijk, er had immers op het flesje gestaan: atoom-pillen.

Toen deed Joop weer een paar passen en... stond meteen buiten de stad. Hij was zomaar over alle huizen heen gestapt.

En hij begreep dat hij een echte reus was geworden. Toen begon hij te huilen. Want nu zou er niemand van de jongens ooit nog met hem willen spelen. Ze zouden bang voor hem worden en hard weglopen als ze hem zagen aankomen.

„Ik ga terug naar de professor," dacht Joop en deed heel voorzichtig één klein pasje. En daar stond hij al voor het huis waar de professor woonde. Maar wat leek het nu klein, net een speelgoedhuisje. Hij zou alles opbiechten aan de professor. Die had misschien wel een andere pil, waardoor hij weer een gewone jongen werd.

Hij kon natuurlijk niet het huis binnen, want daarvoor was hij veel te groot. En zo begon hij uit elle macht te roepen om de professor. „Komt u elsjeblieft naar buiten, ik heb u iets te vragen," riep hij.

Maar door die éne pil had Joop zo'n geweldige stem gekregen, dat de huizen in de wijde omtrek stonden te trillen op hun grondvesten. Als hij bleef doorgaan met roepen, zouden ze instorten en dat mocht natuurlijk niet.

Toen begon Joop weer hard te huilen, omdat hij zich zo hopeloos alleen voelde en... bang was geworden. Maar zijn tranen veroorzaakten zoveel water, dat er weldra een rivier langs het huis van de professor stroomde.

Daar kwam de professor naar buiten en viel pardoes in het water. Hij werd meteen meegesleurd door de rivier, die heel snel stroomde. Joop wrong zijn handen ineen van wanhoop. Went nu de professor in de rivier was gevallen, kon hij hem niet helpen.

En nog harder begon Joop te huilen. Zo hard, dat de rivier een woeste zee werd en de hele stad overstroomde. Joop stond alleen maar tot zijn enkels in het water. „Help! Help!" riep hij toen zo luid, dat zelfs de kerktoren erdoor instortte. En toen... voelde Joop, hoe iemend hem bij zijn arm pakte. „Zeg Joop," hoorde hij vlak bij zijn oor, „word eens wakker, je bent in slaap gesukkeld!"

Naast Joop, die op de vloer zat naast de bezem, de stoffer en het blik, stond de professor, die erom moest lachen dat Joop zomaar in slaap was gevallen.

Gelukkig, dacht Joop, ik heb het allemaal gedroomd. En hij keek eens stiekem naar het flesje dat nog net zo op het bureau stond. Hij was er dus niet aan geweest en hij zou er van zijn leven niet aankomen ook. Reken maar!

Maar toen deed de professor iets verschrikkelijks. Hij opende het flesje, nam er een pil uit en stak die in zijn mond. Joop keek hem angstig aan en wachtte erop

dat de professor nu 'n reus werd. Maar de professor vroeg lachend: „Waarom kijk jij zo angstig, Joop?"

„Professor, die . pil, die . . . dat is . . . een atoom . U wordt nou een reus!"

„Zo, heeft mijn vriend de apotheker weer eens een grapje uitgehaald," riep hij uit. En toen las hij wat er op het flesje stond. Atoompillen!

„Kijk," vertelde hij, „de apotheker is nog 'n ouwe schoolvriend van me, we hebben samen in de klas gezeten en toen hield hij er al van om grapjes uit te halen. Daarom heeft hij nou op dit flesje Atoompillen gezet."

„Maar . . . professor, wat . . . wat zijn het dan écht voor pillen?"

„Dat zijn heel onschuldige pillen voor je keel. Wil je er één?"

Joop bedankte.

Maar 'n kwartje nam hij wel van de professor voor het boodschappen doen en hij beloofde morgen terug te komen. „En dan zullen wij eens wat verzinnen om de apotheker een poets te bakken," zei de professor.

illustratie: Carol Voges

Mijn beste prestatie

door BEN PON JR.

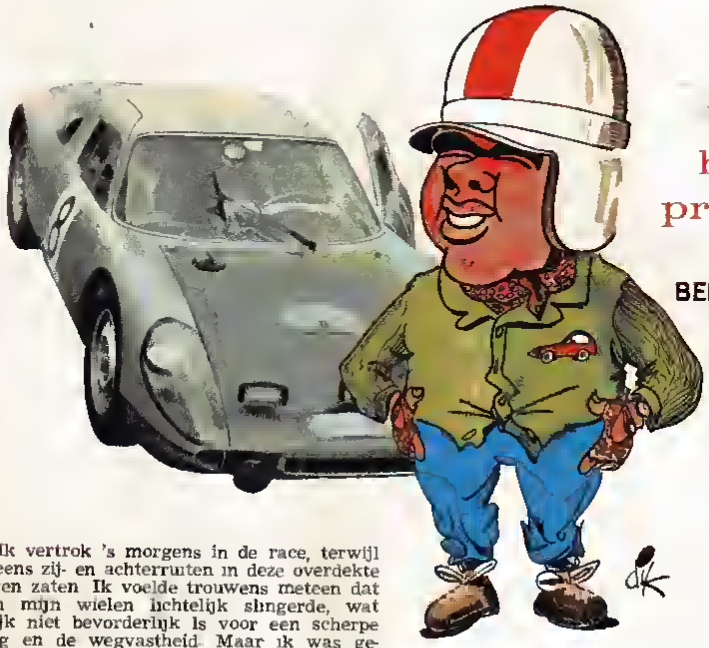

VAN de zomer was er op een circuit in het Belgische plaatsje Zolder, dicht bij Hasselt, een race waarvoor het puikje van de Porsche rijders aantrad. Wij waren met elf man en hadden allemaal dezelfde supersnelle (265 km/u) Carrera GTS Porsche. Een eerlijker krachtmeting tussen een aantal vooraanstaande autocoureurs was dus niet denkbaar. Maar onderweg naar België sloeg ineens de aanhanger om waarop mijn wagen werd vervoerd. Twee keer ging mijn Porsche over de kop. Ik was er zelf niet bij, maar wat ik in de startplaats later van mijn zo zorgvuldig gekoesterde racewagen terug zag, was een puinhoop. Alles leek kapot te zijn. Ik was in alle staten van woede. Met de moed der wanhoop probeerden een paar monteurs en ik het een en ander op te knappen. Met draadjes en aluminium spijltjes werd het allerergste gerepareerd. De monteurs werkten de hele nacht door. Ik dacht: dat wordt niks. Ik had niet kunnen trainen en mijn wagen had zeker te lijden gehad onder deze hardhandige behandeling. Ik vertrok 's morgens in de race, terwijl er niet eens zij- en achterruiten in deze overdekte racewagen zaten. Ik voelde trouwens meteen dat een van mijn wielen lichtelijk slingerde, wat natuurlijk niet bevorderlijk is voor een scherpe besturing en de wegvastheid. Maar ik was geladen door al die tegenslag en ik was helemaal in de stemming om in dit gezelschap van cracks alles op alles te zetten. In de tweede ronde al lag ik aan de kop. Vlak achter mij reed Gerhard Koch, een van 's werelds sterkste Porschecoureurs. Het ging loeihard en wij persten al onze 180 pk's te voorschijn. In een scherpe bocht probeerde Koch mij binnendoor te passeren. Het was een gewaagd spelletje, dat eigenlijk alleen maar gespeeld kan worden tussen de allerbesten. En Koch, die een goede vriend van mij is, weet dat ik mij over het algemeen wel wat escapades in mijn wagen kan veroorloven. Maar het gat was toch te klein en ik kreeg een tik van zijn wagen, zodat ik in een razende pirouette naast de baan terecht kwam. Omdat wij in zo'n scherpe bocht lagen, was onze snelheid gelukkig niet veel hoger dan 120 km en toen ik twee keer om mijn as was gedraald, was bij mij de vaart er wel uit. Daardoor gebeurde er niets gevaarlijks. Maar ik was nu wel volgens de reglementen verplicht het hele veld te laten passeren alvorens ik zelf weer in de baan mocht. Zo lag ik dan in elfde positie. Mijn kansen op een goede plaats leken verkeken, maar ik had er juist die dag zo'n zin in. Ik draaide vaak ver boven de gebruikelijke 7000 toeren en de motor hield zich boven verwachting goed. De ene tegenstander na de ander kreeg ik te pakken. Mijn auto en ik waren tot één geheel vergroeid en samen konden wij alles op deze zonnige zondag. Vlak voor de laatste ronde was ik Gerhard Koch tot op één seconde genaderd. Hij zag mij in zijn spiegeltje aanstormen en kon zijn eigen ogen amper geloven. Per ronde was ik liefst twee seconden sneller geweest dan hij, de grote Koch. Toen liet hij zich in zijn opwinding verleiden tot een al te gekke manoeuvre. Hij slipte, kon de wielen net niet meer goed in bedwang krijgen en zeilde zó de baan uit. En de overwinning had ik nu nog maar voor het grijpen. Dezelfde Gerhard Koch beschouw ik overigens als de beste koppelgenoot die ik voor lange wedstrijden in mijn Porsche kan krijgen. Wij rijden graag samen.

WALT DISNEY
Knabbel en Babbel
Jippie! Dit room biedt het fijnste uitzicht in de hele stad Precies op Donalds tv-toestel
Ja, en toevallig houden we van dit soort films het meest! Cowboy-films!
Oei! Die Kees Knuist kon knokken, zeg!
En straks de eerste ovondvoorstel-ling! Fijn!
Ai! Donald loopt naar z'n tv-apparaat!
O, iets aan het beeld veranderen, denk ik!
Vijf uur! Tijd om die schietpartij weg te drooien en naar de Loretta Duck-show te kijken. (Zucht) Wat een schatje!
Hè, daar ga ik eens fijn van genieten!

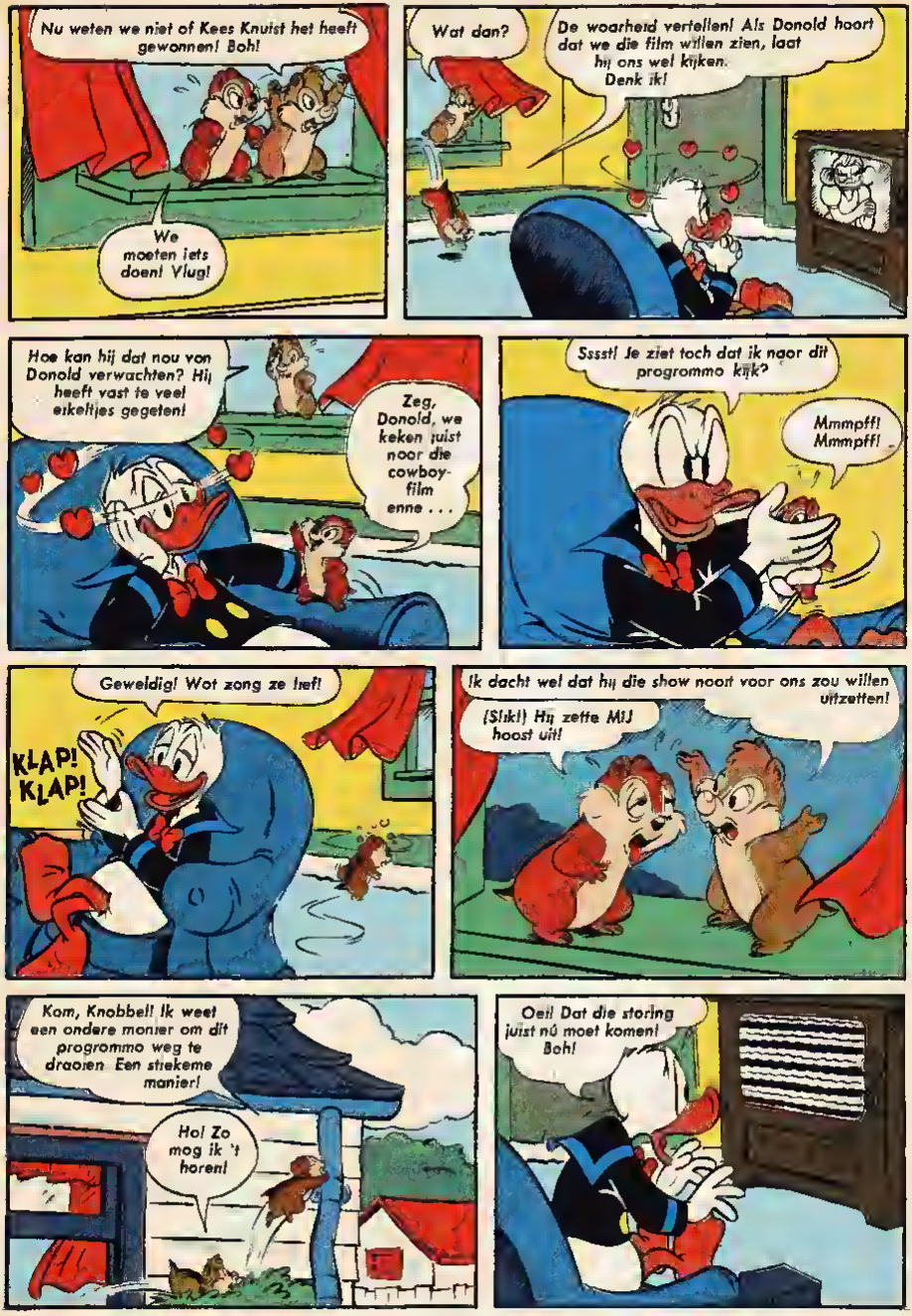
Nu weten we niet of Kees Knuist het heeft gewonnen! Boh!
We moeten iets doen! Vlug!
Wat dan?
De waarheid vertellen! Als Donold hoort dat we die film willen zien, laat hij ons wel kijken. Denk ik!
Hoe kan hij dat nou von Donold verwachten? Hij heeft vast te veel eikeltjes gegeten!
Zeg, Donold, we keken juist noor die cowboy-film enne . . .
Sssst! Je ziet toch dat ik naor dit progrommo kijk?
Mmmpff! Mmmpff!
Geweldig! Wot zong ze lief!
KLAP! KLAP!
Ik dacht wel dat hij die show noort voor ons zou willen uitzetten!
(Slik!) Hij zette MIJ hoost uit!
Kom, Knobbel! Ik weet een ondere monier om dit progrommo weg te draoien. Een striekeme manier!
Ho! Zo mog ik 't horen!
Oei! Dat die storing juist nú moet komen! Boh!

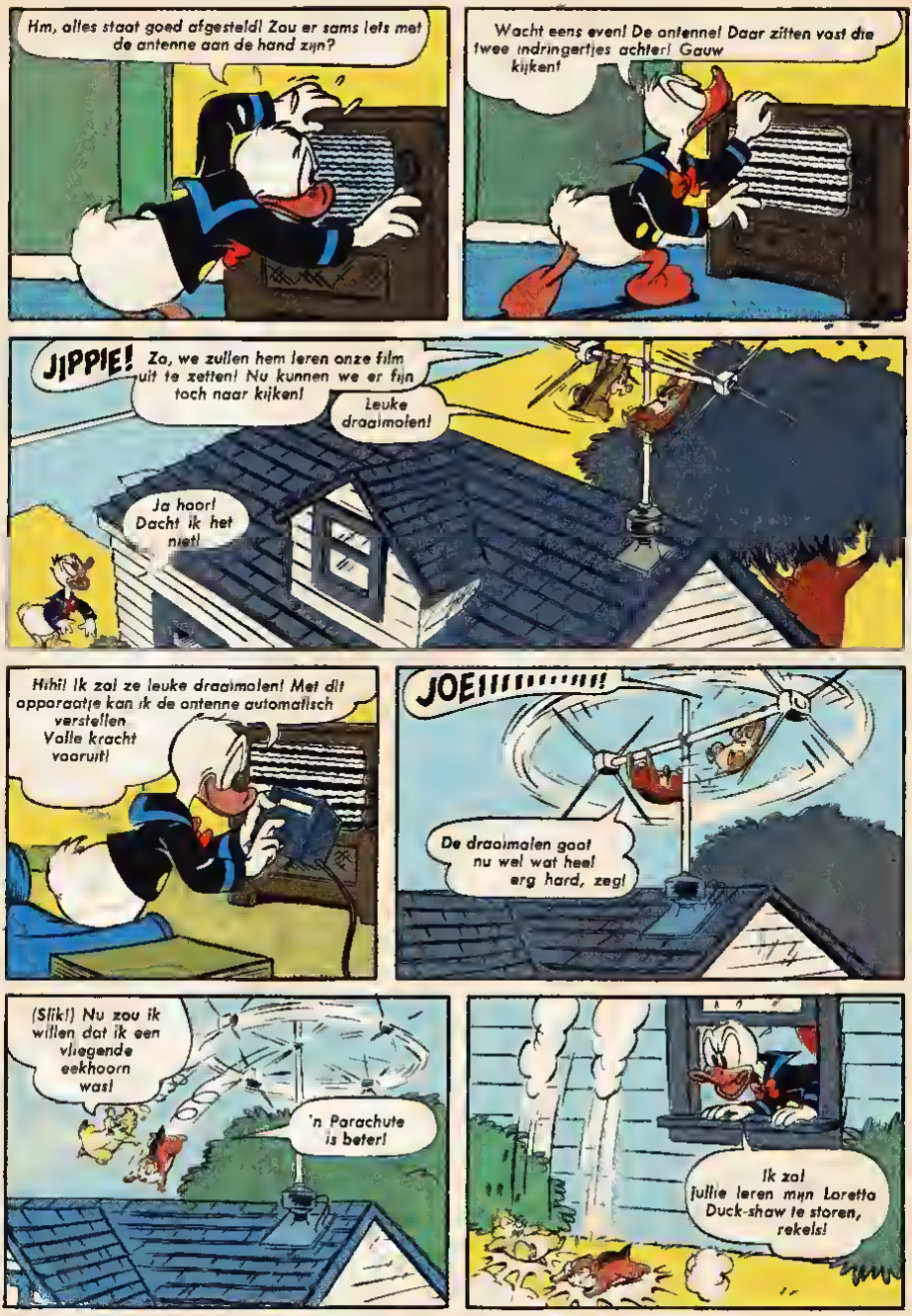
Hm, alles staat goed afgesteld! Zou er soms iets met de antenne aan de hand zijn?
Wacht eens even! De antenne! Daar zitten vast die twee indringertjes achter! Gauw kijken!
JIPPIE!
Za, we zullen hem leren onze film uit te zetten! Nu kunnen we er fijn toch naar kijken!
Leuke draaimolen!
Ja hoor! Dacht ik het niet!
Hihi! Ik zal ze leuke draaimolen! Met dit apparaatje kan ik de antenne automatisch verstellen Volle kracht vooruit!
JOE!!!!!!!!!!!!
De draaimolen gaat nu wel wat heel erg hard, zeg!
(Slik!) Nu zou ik willen dat ik een vliegende eekhoorn was!
'n Parachute is beter!
Ik zal jullie leren mijn Loretta Duck-shaw te storen, rekels!

Grrrr! Donald Duck maakt me nu echt boos!
Mij ook! Ik WIL zien hoe die film aflaopt!
Kom, Babbel! Ik heb pas gelezen over een nieuw apparaatje. Dat gaan we kopen!
Even later . .
Prachtig, Knabbel! Hiermee zijn we uit de narigheid!
Vast en zeker!
Hiermee kun je, zonder uit je stoel te komen, een ander programma kiezen!
En wij kunnen programma's uitkiezen zonder van de vensterbank te komen!
Ik zal de stekker achter in het toestel steken. Donald kijkt zo gespannen, die merkt vast niets!
Neel Hihi!
Is het gelukt, Knabbel?
Nou en of!
Weg met Loretta Duck!
Welkom Kees Knuist!
Hé, wat nou? Opeens een ander programma!

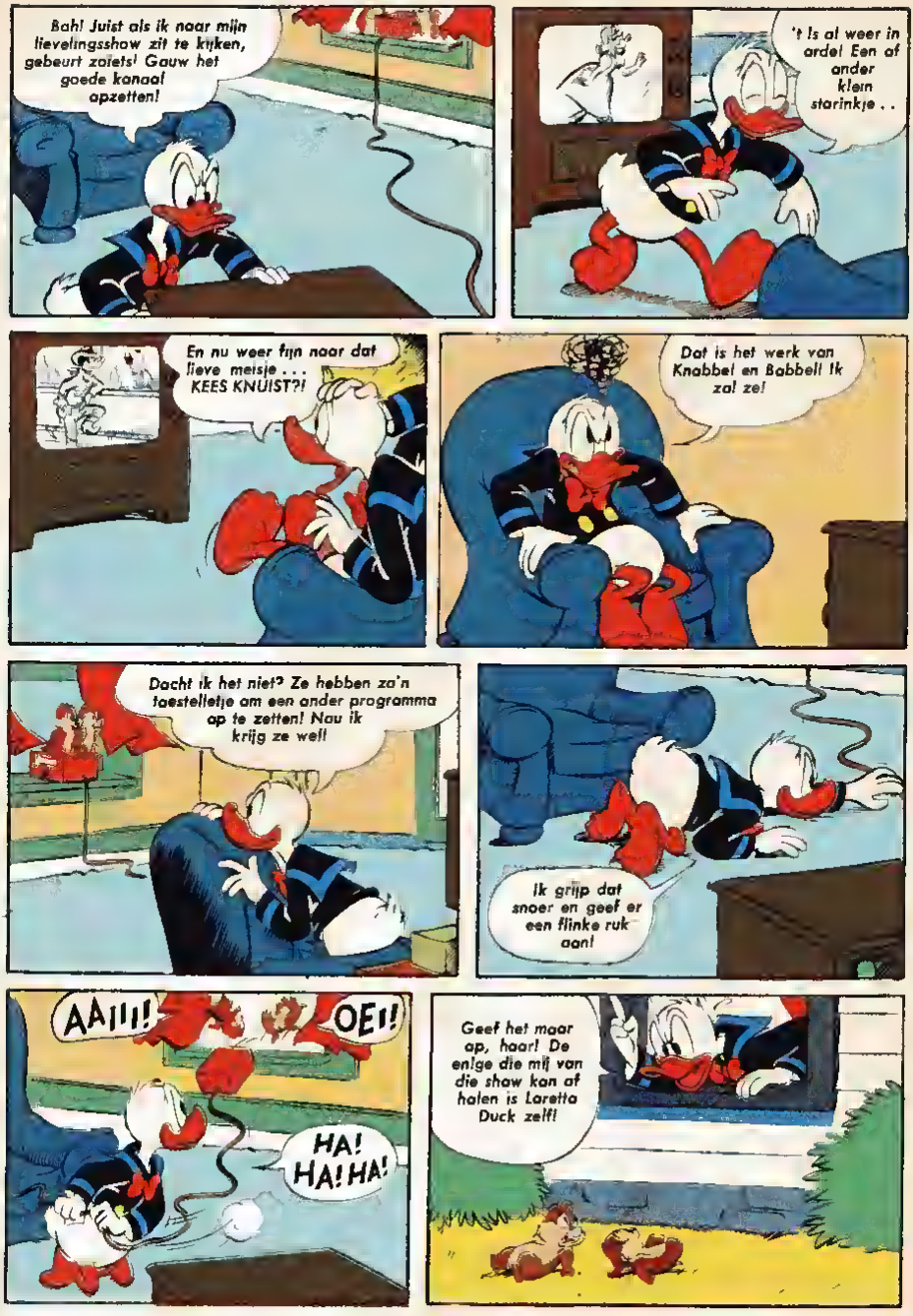
Bah! Juist als ik naar mijn lievelingsshow zit te kijken, gebeurt zoiets! Gauw het goede kanaal opzetten!
't Is al weer in orde! Een of ander klein storinkje . .
En nu weer fijn naar dat lieve meisje . . . KEES KNUIST?!
Dat is het werk van Knabbel en Babbelt Ik zal ze!
Dacht ik het niet? Ze hebben za'n toestelletje om een ander programma op te zetten! Nou ik krijg ze wel!
Ik grijp dat snoer en geef er een flinke ruk aan!
AAIII!
OEI!
HA! HA! HA!
Geef het maar op, haar! De enige die mij van die show kan af halen is Loretta Duck zelf!

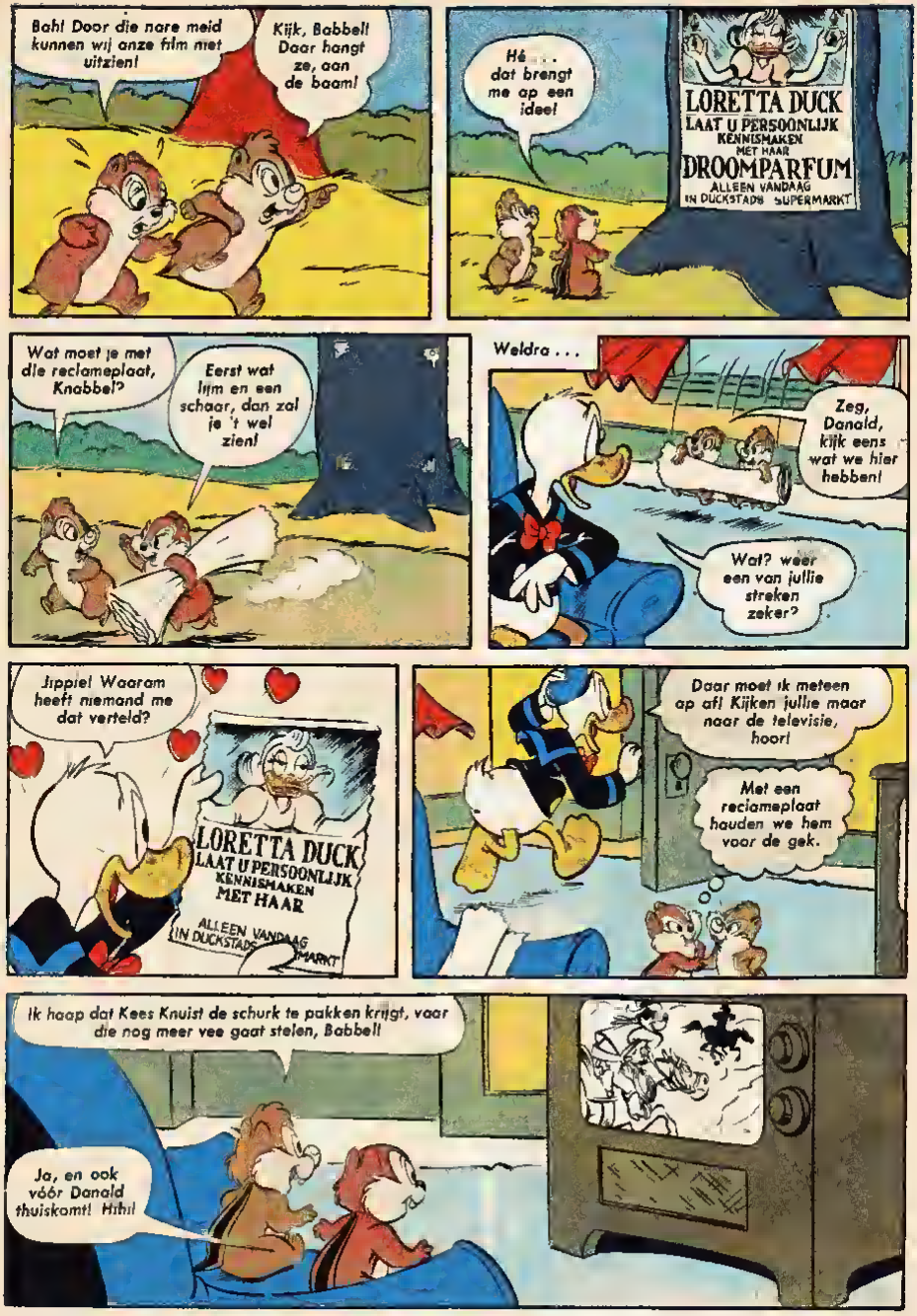
Bah! Door die nare meid kunnen wij onze film niet uitzien!
Kijk, Babbel! Daar hangt ze, aan de baam!
Hé . . . dat brengt me op een idee!
LORETTA DUCK
LAAT U PERSOONLIJK KENNISMAKEN MET HAAR
DROOMPARFUM
ALLEEN VANDAAG IN DUCKSTADS SUPERMARKT
Wat moet je met die reclameplaat, Knabbel?
Eerst wat lijm en een schaar, dan zal je 't wel zien!
Weldra . . .
Zeg, Donald, kijk eens wat we hier hebben!
Wat? weer een van jullie streken zeker?
Jippie! Waarom heeft niemand me dat verteld?
LORETTA DUCK
LAAT U PERSOONLIJK KENNISMAKEN MET HAAR
ALLEEN VANDAAG IN DUCKSTADS SUPERMARKT
Daar moet ik meteen op af! Kijken jullie maar naar de televisie, hoor!
Met een reclameplaat houden we hem voor de gek.
Ik haap dat Kees Knuist de schurk te pakken krijgt, voor die nog meer vee gaat stelen, Babbel!
Ja, en ook vóór Donald thuiskomt! Hihi!

ditjes en datjes van Donald Duck

Heb je die al?

Dat ook Sinterklaas per postzegel rond rijdt, bewijst deze afbeelding. Zijn schimmel en de volle maan, die door de bomen schijnt, zijn niet vergeten. Zowel op de voor- als achtergrond zie je verder nog de jeugd, die de goeda Sint hartelijk welkom toe wuift. Deze zegel komt uit de Voor-het-Kind-serie van 1961. De afbeeldingen zijn niet getekend, maar geknipt, hetgeen heel bijzonder is. De kniptechniek is een oude Nederlandse volkskunst en het is mejuffrouw Bottema van het Openluchtmuseum in Arnhem geweest die op meesterlijke wijze deze oude kunst op de Voor-het-Kind-zegels weer heeft doen herleven. De silhouetjes werden met een heel fijn schaartje van wit papier geknipt en daarna op een donkerder achtergrond gerangschikt. Op de vier andere zegels van de serie zie je: Drie Koningen, Palmpasen, Pinksteren en Sint-Maarten.

in opdracht van de toenmalige eigenaar van het huis. Later ging men dit pand, waarin een café gevestigd was, naar de afbeelding op de gevelsteen „De Bisschop" noemen. In de jaren twintig heeft men het huis afgebroken en er 'n nieuw gebouw voor in de plaats gezet. De gevelsteen met Sint Nicolaas erop werd echter zorgvuldig bewaard en weer netjes in het nieuwe bouwwerk ingemetseld.

Wie zoet is krijgt . . . . . .

Sint Nicolaas zal ook dit jaar wel weer zijn zoete haerlijkheden met gulle hand rondstrooien. Daarom is het nuttig te weten hoe je al dat lekkers een poosje kunt bewaren.

Speculaas kan wel drie of vier maanden vers en kruidig blijven wanneer die in een blikken trommel wordt bewaard, waar niets anders in zit.

Marsepeinen varkentjes bijvoorbeeld mogen niet in een gesloten blik worden bewaard. Die zet je op een bordje in een stofvrije kast. Denk er wel om dat marsepein gauw allerlei luchtjes aanneemt, b.v. rook- en zeepgeur.

Borstplaatjes en ander **suikergoed** het eerst opeten, daar suikerwerkjes snel hard worden.

Bakletters in de doos bewaren waarin ze bezorgd worden, mits het geen bruine kartonnen doos is, die een onaangename kartonsmaak aan het gebak geeft. Banketletters in de „eigen" doos bewaard, blijven zeker zeven tot tien dagen bros en heerlijk van smaak.

Als de kinderen slapen

Door de nacht lijk stille straat
stapt een prachtig paard
over 't glanzend sneeuwtapijt
hem ter eer uitgespreid
't Mooie dier is 't waard!
Op zijn rug zit Sinterklaas
Naast hem trippelt Pieterbaas

In de huizen brandt geen licht
Kind'ren zijn naar bed
Overal staan de schoentjes klaar
en een klompje hier en daar
keurig neergezet
Zwarte Piet die strooien mijer
stopt ze vol met suikergoed

Door de nacht lijk stille straat
stapt een prachtig paard
Glinsterende sneeuwkristallen
Komen naar beneden vallen
Zacht en zonder vaart
Kind'ren slapen, woelen, dromen
van al 't heerlijks dat gaat komen

NELLY DONKER

SINTERKLAAS op gevelsteen

Als je in Amsterdam op de Dam komt, kun je daar, aan het huis op de hoek van het Damrak, een gevelsteen zien waarop Sint Nicolaas in eigen persoon met mijter en staf staat afgebeeld. Deze steen moet omstreeks 1600 zijn gemaakt.

Het zigeunermeisje Jo heeft de kinderen beloofd, ze naar Ravenswoud te brengen, waar volgens haar George en Timmie gevangen worden gehouden. Juist als zij hen voorzichtig vooruit gegaan is, wordt zij aangesproken door Joris, 'n helper van haar vader, en de struiken ingetrokken.

Illustratie
TED MATHIJSEN

door ENID BLYTON

ZE holden allemaal naar de plek waar Joris Jo te pakken had gekregen. Er was absoluut niets te zien, behalve een paar afgebroken twijgen. Geen Joris, geen Jo. Er was geen geluid te horen ook. Geen geschreeuw van Jo, geen woedende stem van Joris. Het was alsof ze allebei door de aarde verzwolgen waren. Dick wurmde zich door de heg naar het weiland dat erachter lag. Er graasden een paar koeien die hem verbaasd aankeken, maar Joris en Jo zag hij nergens. „Ik zie ginds 'n beuveltje," riep Dick. „Ik denk dat ze daar zijn. Ik ga even kijken." Hij holde de welde door naar het heuveltje. Maar ook daar was niemand te zien. Achter het heuveltje stonden een paar vervallen huisjes. Dick keek ernaar en zuchtte.

„Ik denk dat Joris haar naar een van die huisjes heeft gesleept," dacht hij boos. „Misschien woont hij daar wel. En hij zal haar natuurlijk niet laten gaan, dat staat vast! Tien tegen een dat hij in de gaten heeft dat ze aan onze kant staat. Arme Jo!" Hij ging terug naar de anderen. Op gedempte toon hielden ze krijgsraad langs de kant van de weg. „Laten we alles maar aan de politie vertellen," stelde Anneke voor. — „Nee. Laten we alleen naar Ravenswoud gaan," opperde Dick. „We weten het nu te vinden. We komen er misschien niet langs de kortste weg, maar vinden doen we het in elk geval!" — „Ja, dat geloof ik ook wel," zei Juul. „Vooruit dan maar. Looppas!"

Ze liepen de laan uit, staken toen een heideveld over en kwamen aan een brede weg. Een bus passeerde hen in tegenovergestelde richting.

„Als we aan de bushalte komen, zullen we vragen of er een naar Ravenswoud gaat," zei Juul. „Het zou ons een heleboel tijd sparen als we een bus konden nemen. Dan zijn we er veel eerder dan Joris, als hij het in zijn hoofd mocht halen om Jo's vader te waarschuwen dat we in aantocht zijn. Ik wed dat Jo het hem verteld heeft. Die kleine ka is volgens mij voor geen cent te vertrouwen."

„Ik haat Jo!" zei Anneke bijna in tranen. „Ik vertrouw haar helemaal niet. En jij, Dick?"

„Ik weet het niet," zei Dick. „Ik weet heus niet wat ik van haar denken moet. Ze heeft tot nu toe eigenlijk niet laten zien of ze te vertrouwen is of niet. En dan, gisteravond kwam ze terug om ons alles te vertellen wat ze wist, nietwaar?"

„Ik geloof er niets van. Ze kwam alleen maar terug om te spioneren."

„Misschien heb je gelijk," zei Dick. „Kijk, daar is een bushalte en er hangt 'n dienstregeling naast!" Er ging blijkbaar een bus naar Ravenswoud en hij zou over tien minuten voorbij komen. Ze gingen op een bank zitten wachten. De bus was precies op tijd en hij zat vol vrouwen die naar Ravensmarkt gingen. Ze hadden allemaal grote tassen bij zich. de kinderen konden er haast niet meer bij. Bij de Ravensmarkt stapte iedereen uit. Juul vroeg de weg naar het Ravenswoud. „Daar," zei de conducteur en hij wees naar 't dal dat onder aan de heuvel lag en dat dicht begroeid was met dennebossen. „Het is een uitgestrekt bos. Pas maar goed op dat jullie niet verdwalen! En kijk uit voor zigeuners. Meestal zwerven er een heleboel in het bos!" — „Dank u wel!" zei Juul en met z'n drieën liepen ze de heuvel af naar het dal. Het duurde niet lang of ze hadden het bos bereikt.

„Wat een groot bos," zei Anneke. „Ik zie niets anders dan bomen, bomen en nog eens bomen. En wat is het hier donker!"

Toen ze een poosje gelopen hadden, kwamen ze aan een open plek waar zigeuners kampeerden. Er stonden drie vuile woonwagens en een groepje bruine kinderen speelde een spelletje met een touw. Juul keek snel naar de woonwagens. Van alle drie stonden de deuren open.

„Hier is George niet te vinden," zei hij zacht tegen de anderen. „Ik wou dat ik precies wist waar we naar toe moeten. Het lijkt mij het beste dat we dit brede karrespoor volgen. Tenslotte kan Jo's vader met zijn woonwagen niet langs een smal pad gereden zijn." — „Kunnen we niet aan iemand vragen of Jo's woonwagen hier in de buurt gezien is?" zei Anneke. — „We weten niet hoe haar vader heet," zei Juul. — „Maar we kunnen toch zeggen dat de wagen getrokken wordt door een paard dat Blackie heet en dat er een meisje in woont dat Jo heet," zei Anneke.

„Ja, ik had niet aan het paard gedacht," zei Juul en liep naar een oude vrouw, die roerde in een zwarte ijzeren pot. De pot hing aan een stang boven een houtvuurtje. Juul vond dat ze sprekend op een heks leek. Ze gluurde hem aan door haar verwarde grijze haren.

„Kunt u me zeggen of hier een woonwagen voorbij is gekomen, getrokken door een paard dat Blackie heet?" vroeg Juul beleefd. „Er woont een meisje in dat Jo heet, samen met haar vader. We willen haar graag spreken."

De oude vrouw knipperde met haar ogen. Ze hief een grote pollepel uit de pot en wees ermee naar rechts. „Simmie is die kant uit gegaan," zei ze. „Ik heb Jo niet gezien — maar de deur van de wagen was dicht, misschien was ze binnen. Wat moet je met Jo?" — „O, we wilden haar alleen maar spreken," zei Juul, die niet zo snel een reden wist te bedenken voor een bezoek aan een zigeunermeisje. „Is Simmie haar vader?"

De oude vrouw knikte en begon weer in haar pot te roeren. Juul ging terug naar de anderen.

„Deze kant uit," zei hij en ze sloegen het karrespoor in. Het was zo breed, dat er gemakkelijk een woonwagen langs zou kunnen rijden. Anneke keek naar boven, naar de takken van de bomen. „Volgens mij kan hij hier niet onder door gereden zijn zonder de takken te raken," zei ze. „Een vreemd leven: dag in, dag uit verder trekken met een kleine woonwagen en je bovendien dan nog verstoppen in de bossen!" Ze liepen verder langs het pad dat zich tussen de bomen doorslingerde. Af en toe stonden de bomen zo dicht bij elkaar, dat het onmogelijk leek dat een woonwagen er tussendoor zou kunnen rijden. Maar de sporen bewezen dat de wagen dat toch gedaan had.

Langzamerhand kwamen ze dieper in het woud en het duurde niet lang of het zonlicht drong bijna niet meer door het dichte bladerdak heen. Er kwam geen eind aan het pad, maar daarop zagen ze nu alleen nog maar de sporen van een woonwagen. Waarschijnlijk waren die

de vijf op avontuur

door de wielen van Simmie's wagen gemaakt. Hier en daar was een boom geschampt of een struik aan de kant geworpen.

„Simmie was blijkbaar van plan zo diep mogelijk het woud in te trekken," zei Juul en hij wees naar een struik die uit de grond getrokken was om plaats te maken voor de wagen. „Hij heeft zich hier en daar zelfs een weg moeten banen door het hos. Eigenlijk is hier geen pad meer — we volgen nu alleen nog maar de wielsporen."

Hij had gelijk. Er was geen pad meer. Ze waren nu diep in het woud en slechts de sporen van de wagen bepaalden hun richting.

Ze liepen zwijgend verder. Het was stil in het bos. Er zongen geen vogels en onder de bomen heerste een geheimzinnige, bijna angstaanjagende schemering.

„Ik wou dat we Timmie bij ons hadden," fluisterde Anneke. Juul knikte. Die gedachte was hij hem allang opgekomen. Hij had er spijt van dat ze Anneke hadden meegenomen, maar toen ze op weg gingen, was Jo bij hen geweest om hun de weg te wijzen en te waarschuwen als er gevaar dreigde. Nu waren ze alleen.

„Ik vind dat we voorzichtig verder moeten gaan," zei hij zacht, „Het is best mogelijk dat we onverwachte voor de woonwegen staen. Simmie mag ons niet horen aankomen."

„Ik zal een eindje vooruit lopen en jullie waarschuwen als ik iets hoor of zie," zei Dick.

Juul knikte en Dick liep vooruit. Telkens als hij aan een plek kwam, waar hij het spoor niet kon overzien, verkende hij eerst voorzichtig de omgeving. Juul begon erover na te denken wat ze moesten doen als ze de woonwegen gevonden hadden. Hij hield er rekening mee dat zowel George als Timmie erin opgesloten zou zitten.

„Als we kans zien de deur open te maken en hem eruit te halen, zal Timmie de rest wel doen," dacht hij. „Hij is even veel waard als drie politiemannen! Ja, dat lijkt me het beste!"

Dick bleef eensklaps staan en hief waarschuwend zijn hand op.

Hij gluurde om de stam van een dikke boom heen, draaide zich om en knikte opgewonden.

„Hij heeft de woonwagen gevonden," zei Anneka en haar hart begon te bonzen van opwinding.

„Blijf hier," zei Juul tegen Anneke en hij liep zacht naar Dick toe. Anneke kroop weg onder een struik. Ze vond het donkere, stille woud griezelig.

Dick had inderdaad de woonwagen gevonden. Hij was maar klein en moest nodig geschilderd worden. Er brandde geen vuur bij. Simmie was nergens te bekennen. Zelfs Blackie, het paard, was nergens te zien.

De jongens staarden ar een paar minuten gespannen naar; ze durfdan geen vin te verroeren.

Maar er bewoog niets op de kleine open ruimte waerin de woonwagen stond. De deuren en de ramen van de wagen waren gesloten.

„Dick," fluisterde Juul tenslotte, „ik geloof dat Simmie er niet is. Dit is onze kans! We kruipen naar de wagen en kijken naar binnen. We proberen Georges aandacht te trekken en als we kans zien de deur ven de wagen open te maken, laten we haar en Timmie eruit."

„Gek dat hij helemaal niet blaft," zei Dick, die ook fluisterde. „Misschien heeft hij ons niet gehoord. Kom, we gaan er nu meteen naar toe?"

Ze schoven zo zacht ze konden naar de kleina wagen en Juul gluurde door een venster naar binnen.

Maar daarbinnen was het zo donker, dat hij niete kon zien.

„George!" fluisterde hij. „George, ben je daer?"

Er antwoordde niemand in de woonwagen. Misschien sliep George, of was ze bedwelmd! En Timmie ook. De angst sloeg Juul om het hart. Nogmaals probeerde hij in de wagen te kijken, maar de ramen waren zo vuil, dat hij niets kon zien.

„Zullen we op de deur bonzen?" stelde Dick voor.

„Nee. Verbeeld je dat Simmie in de buurt is, dan komt hij natuurlijk onmiddellijk hierheen. En als George binnan was en ze was wakker geworden, zou ze ons allang hebben gehoord," zei Juul.

Ze liepen zacht om de wagen heen naar de deur aen de achterkant. Er zat geen sleutel in het slot. Juul fronste zijn voorhoofd.

Simmie had de sleutel zeker meegenomen. Dat betekende dat ze de deur zouden moeten openbreken en dat maakte lawaai.

Hij ging het trapje op en duwde tegen de deur. Die zag er heel stevig uit. Hoe moest hij die in vredesnaam openbreken? Hij had natuurlijk geen gereedschap en het zag er niet naar uit dat hij kans zou zien de deur in te trappen.

Hij klopte zacht op de deur. Binnen bleef alles stil.

Juul begreep er niets van. Hij voelde aan de kruk van de deur — die gaf gemakkelijk mee.

En dat niet alleen, de deur ging nog open ook!

„Dick! Dick! Hij is niet op slot!" riep Juul, die van opwinding helemaal vergat te fluisteren. Hij ging de donkere woonwagen binnen, maar de hoop dat hij George of Timmie zou vinden had hij al opgegeven.

Dick kwam vlak achter hem aan. Het rook zuur en vies in de wagen. Er was niemand. De wagen was leeg, zoals Juul al vermoed had.

„Alles tevergeefs," mompelde hij. „Ze hebben George ergens anders heen gebracht. Nu moeten we de jacht opgeven, Dick. Ik heb er geen flauw idee van waar we nu naartoe zouden moeten gaan."

Dick haalde zijn zaklantaarn te voorschijn. Hij knipte hem aan en scheen ermee de wagen rond.

Dick hoopte sporen van George te vinden. Maar er was helemaal niets dat erop wees dat George en Timmie daer geweest waren.

„Wie weet misschien heeft Jo het zo maar verzonnen dat haar vader George heeft ontvoerd," zei hij vermoeid. „Ik zie helemaal niet dat ze hier geweest is."

Maar toen hij het licht van zijn lamp op de houten wand van de wagen richtte, zag hij opeens iets dat zijn aandacht trok. Iemend had iets op de wand geschreven. Hij keek scherper toe.

„Juul is dat niet het handschrift van George? Kijk, wat staat daar?"

De jongens tuurden naar de vuile wand. „Red Tower, Red Tower. Red Tower" stond er met heel kleine letters.

„Red Tower!" riep Dick uit. „Wat heeft dat nu te betekenen? Is het wel het handschrift van George?"

„Ja dat geloof ik wel," zei Juul. „Maar waarom zou ze dat driemaal op de wand geschreven hebben? Zou dat de plaats zijn waar ze haar naar toe gebracht hebben? Misschien heeft ze iets opgevangen uit een gesprek en het toen gauw opgekrabbeld, voor het geval we de woonwagen zouden vinden en doorzoeken. Red Tower! Wat een rare naam!"

Als Juuls vermoeden juist is, hebben ze in ieder geval een nieuw spoor. Maar komen ze daar verder mee? Dat horen jullie de volgende week!

Tot de nieuwste De Vijf"-boeken behoren o.a. De Vijf als detectives - De Vijf en de verdwenen geleerden - De Vijf en de schat van de strandjutter - De Vijf op de oude boerderij

TOM POES en de TIK van JOOST

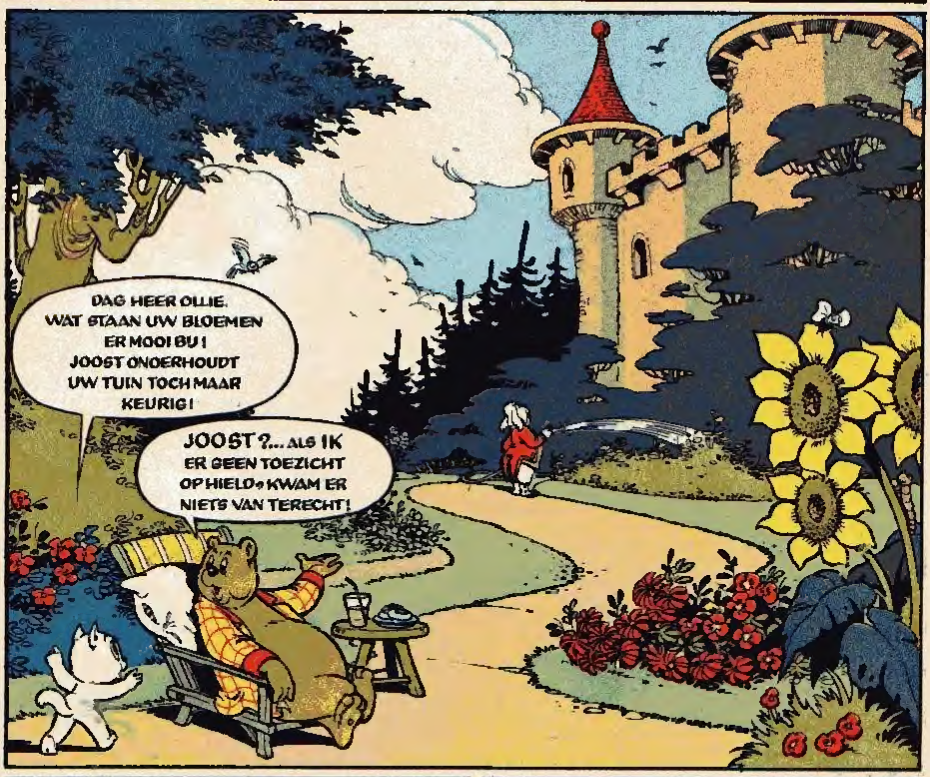

OOE NU MAAR WAT IK ZEG EN KIJK WAT JE DOET.
TIK
ZOALS U WILT, HEER OLIVIER. DOCH ALLEREERST HEEFT IETS ANDERS DRINGEND BESPROEIING NODIG, ALS U MIJ TOESTAAT...
JOOST! HOU OP! WAT BEZIELT JE ?!
MIJ BEZIELT NIETS, JONGEHEER. MAAR DIT MOET GEBEUREN, DAT ZULT U MET MIJ EENS ZIJN.
ZO...!
EN OOK DIT IS NODIG, ALS IK ZO VRIJ MAG ZIJN.
DAT IS WEL VOLDOENDE, NEEM IK AAN.

GRRR BLUB! DIT IS DE STRAAL DIE DE EMMER DOET OVERLOPEN! IK..GRR!
LIEVE HELP! HEB IK U NAT GESPOTEN?
O,O, DAT WAS DE BEDOELING NIET!
EERST SPUIT HU MU TEGEN DE GROND EN DAN ZEGT HU DAT HET DE BEDOELING NIET WAS.
HWGRRR...!
MAAR WAT IK NU MET HEM GA DOEN, IS WEL DE BEDOELING!
WACHT, HEER OLLIE! JOOST WAS HELEMAAL IN DE WAR! HU IS OVERSPANNEN GELOOF IK!
ALS IK MET HEM KLAAR BEN, ZAL HU NOG MÉÉR IN DE WAR ZUN, WANT NU BEN IK OVERSPANNEN!
JOOST! WAAR BEN JE?!

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgeve: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 65, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à ƒ 3,25 per 13 nummers). **Prijs 35 ct., per week 25 ct. Ned. Antillen en Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Genereal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. F.C.R. 86491. **Prijs 5 fr. Overig buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan elders te staan.
1964 Walt Disney Productions